

לימודים וקריירה

לימודים וקריירה > לימודים > כתבות

אל תתנו לקורונה לחסל את האקדמיה

דניאל (26) הוא סטודנט באוניברסיטת ת"א, וכמו כל חבריו לספסל הלימודים גם הוא לומד מהבית. רק שמעבר לגעגוע הפיזי לאקדמיה ולהווי הסטודנטיאלי, דניאל חושש מהיום שבו מישהו למעלה יבין שזה הרבה יותר זול ללמוד דרך הזום: "גם אם אפשר, גם אם הטכנולוגיה מאפשרת זאת, אל תקצצו תקנים ותסגרו כיתות כי אתם יכולים". דעה

דניאל סרגי | לימודים וקריירה mako | פורסם 11/11/20 06:55

1,325 תגובות הדפסה

דניאל סרגי: "אל תתנו לקורונה לחסל לנו את האקדמיה" | צילום: צילום פרטי

לימודים אקדמיים תמיד היוו עבורי חלום. הרצון לקחת חלק במוסד הזה, שטומן בחובו תמהיל אנושי מגוון ומרתק התבשל בי זמן רב, עד שהחלטתי להפוך אותו לשגרת חיים סטודנטיאלית. למרות שקראתי לא מעט פוסטים וכתבות על כך שהיום לימודים באוניברסיטה מיותרים, שהעולם זו בקצב מהיר מדי, שהאקדמיה איטית ומסורבלת ואפשר להסתדר מצוין גם בלי.

באחת ההרצאות הראשונות בקמפוס המרצה שאל אותנו למה בחרנו ללמוד פילוסופיה. אני זוכר שתיקה קצרה, ומיד אחר כך הוא ענה בעצמו שפילוסופיה לומדים כי רוצים ללמוד פילוסופיה, לא כי רוצים לחפש עבודה. לאקדמיה, לכל תחום של לימודים, יש ערך עצום בפני עצמו, ככה תענו לכל מי שממהר להספיד אותה.

האוניברסיטה מהווה שלב ביניים מיוחד במסע הישראלי. בשלב הזה אנחנו, הצעירים, מסירים מעלינו את האזיקים והכבלים התודעתיים שהגענו איתם מהבית, ולאט לאט יוצאים החוצה. עוד לא מבוססים בבוחץ הטובעני-תובעני של המבוגרים, אבל כבר לא ממש-לגמרי ילדים. אני יכול להעיד שלאחר שביליתי שעות רבות במוסד הזה - משהו אכן נפתח. אולי המרחבים הגדולים והדשא, אולי הדיונים בכיתה, אולי הישיבה הממושכת בספרייה. יש משהו אחר ורענן באקדמיה, ומי שטרם טעם, לא יצליח להבין.

שנת הלימודים הנוכחית נפתחה בצורה מרירה, בהוראה מקוונת, מרחוק. את ההתרגשות הרבה והציפייה בה התחלנו את הסמסטר הקודם מחליפה תחושת מועקה, מלווה בשאלה קיומית: למה להחליף בגדים ולצאת מהמיטה ולא להישאר בטרינינג כל היום אם גם ככה אני עוד משבצת מרובעת בזום?

במהלך הסמסטר הקודם, בתקופת האשליה הגדולה של הנה הקורונה מאחורינו-ניצחנו-בואו נצא לשתות בירה, כאב לי שאותנו לא מחזירים. הרי היה אפשר ללכת לים ולעשות שופינג אז מה איתנו לעזאזל?! בהמשך, הבנתי שאולי מיהרתי לחשוב שהנה הקיץ בא והנגיף פשוט יעלם (כשיתחמם קצת, חכו תראו!), הקורונה עדיין כאן והיא לא הולכת לשום מקום.

כשאני שומע בתקשורת את הזעקה להחזיר את גני הילדים ואת בתי הספר כדי שנוכל להניע את המשק ולהפעיל את הכלכלה, פתאום אני מבין שמשום שאני באותו שלב ביניים - כבר לא ילד-עוד לא ממש מבוגר - אולי אני עלול להישכח מאחור? אני לא מניע אף גלגל שיניים כלכלי, מקסימום קונה בקבוק יין בעשרים שקל במכולת למטה ורוכב על המנוי המשפחתי לנטפליקס. אז עוד כמה זמן אשאר יצור ממוחשב-בינארי שחווה את כל עולמו דרך הלפטופ והוויפיי הקטוע (מה יגיע קודם - חיסון לקורונה או אנטנות דור 5?).

בסוף הסמסטר הקודם נשלח לנו מייל שבו נשאלנו האם ישנם שיעורים שנעדיף לעבור באופן מקוון, גם כשהמצב יחזור לקדמותו. הזדעזעתי. להישאר בעולם מקוון גם אם לא חייבים? התשובה שלי לכך הייתה ועודנה חד משמעית ונחרצת. לא! גם אם אפשר, גם אם הטכנולוגיה מאפשרת זאת, לא! אל תקצצו תקנים ותסגרו כיתות כי אתם יכולים.

לא, איני אומר את זה כי אני טכנופוב, גם אני נהנה להזמין משלוחים באפליקציה, אבל אני קורא לסגלי האוניברסיטאות, למנכ"לים וליו"רים היקרים: בל נשכח את המהות של הדברים כשלעצמם ולא רק את הערך הכלכלי שלהם.

בעתיד, כשימי המגפה הארוכים יחלפו, נחזיר את התרבות, את האומנות, את הספורט וגם, כן גם את האקדמיה, לפעילות מלאה שכוללת מפגשים אנושיים מהותיים, שמולידים רעיונות, שמעוררים השראה, שמציעידים את העולם קדימה. ועד אז, גם אם עדיין אין חיסון, אני מצפה מכל מי שאמון על כך, לעבוד קשה כדי שנחזור לכיתות בצורה בטוחה ונשאיר את הזום בצד, לפחות לחלק מהזמן.

הכותב הוא דניאל סרגי, סטודנט לפכ"ם בשנה ב' באוניברסיטת ת"א ומשתתף תוכנית "שגרירי רוטשילד", מבית שותפויות אדמונד דה רוטשילד.

